

MÉSZÁROS GÁBOR

Egy fejlett civilizáció nyomai

Megnyugszol a motorhangtól,
megnyugszol a füsttől,
ha hallod lent a kocsisort.
Nem félsz, mert eligazodsz a tárgyait között.

A bérpalota előtt
fejet hajtának a felhők.
Bizonytalan rajzok a falon,
egy fejlett civilizáció nyomai.
Színek és formák helyett
tények és adatok.
Korok, amelyek hangtalan
robbanással enyésztek el.

Megnyugszol az ünnepekkor,
ha elmennek a városból,
megszoktad már,
és nem szorongat,
ha hallod visszajönni a katonáid.

Legjobb éveidben:
bármilyen választól
két lépésre, minden egyaránt
fontos és lényegtelen.
Intim történeteid
ne váljanak spektakulummá.
Egy elsüllyedt városban kóborolsz,
és a film közben minden
tudás leolvad rólad.

Eljön a nap, amikor összepakolsz,
nem emlékezel,
nem nézel körül,
ruháid a hátizsákba szórod.

Nem mérlegelsz nehézkes nyelveden,
mész az ajtókon kifelé,
mintha itt sem járnál.

Létrehoztál egy működést

Visszaállítható állapot,
visszavonható döntés,
cserélhető terek és tettek,
minden szakadás nélkül beilleszthető.

Létrehoztál egy működést,
amit lebontasz.
Új egzisztenciádat építed,
egyben maradsz,
ha a nagyobb traumát
a kisebb sérüléssel gyógyítod.
Létrehoztál egy működést,
amivel az emlékeid lúgozhatod.

Éjszaka nyugalomra találsz
a szépséggépezetben.
Hullámszik, amit elhagytál,
de nem épül be. Évek alatt
formnak be a sebek,
a mindig új terápiájával
sikerül megőrizni az egészet.
Milyen dús szövet,
holnap megint valami elképesztő csoda.

Menekülsz a húsbe
a válságos tél elől.
Lehetsz bárhol,
a benzin és a beton szaga,
egy töltőállomás árnyékában.